

Arrest

nr. 244 736 van 24 november 2020
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROBERT
Sint-Quentinstraat 3
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 15 juli 2020 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van beslissing van de gemachtigde van de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie van 29 juni 2020 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten - verzoeker om internationale bescherming.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op de beschikking van 26 oktober 2020, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 november 2020.

Gehoord het verslag van J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. VAN EDOM, die loco advocaat P. ROBERT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 29 juni 2020 beslist de gemachtigde van de bevoegde minister de verzoekende partij een bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming af te geven.

Dit is de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“In uitvoering van artikel 52/3, §1 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw , die verklaart te heten <1>,”

naam : M. L.

voornaam : M.

geboortedatum : 11.07.1951

geboorteplaats : Barranca Bermeya

nationaliteit : Venezuela

het bevel gegeven om het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING :

Op 27/05/2019 werd door de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een negatieve beslissing inzake het verzoek om internationale bescherming genomen en op 09/06/2020 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen het beroep tegen deze beslissing verworpen met toepassing van artikel 39/2, § 1,1°, van de wet van 15 december 1980.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum.

In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 (dertig) dagen.”

2.Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 18 van het Ministerieel besluit houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus Covid-19 te beperken en van de artikelen 7, 1° en 62, §2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“De bestreden beslissing stelt een einde aan het legaal verblijf van verzoekster en geeft haar een bevel om het grondgebied te verlaten. De uitvoering van die beslissing is echter, zowel praktisch als wettelijk, onmogelijk.

Op 30.6.2020 hebben de Belgische autoriteiten het Ministerieel besluit houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus Covid-19 te beperken, aangenomen, waarvan artikel 18 thans als volgt luidt:

“Art. 18. § 1. Niet essentiële reizen vanuit en naar België zijn verboden. § 2. In afwijking van de eerste paragraaf en onverminderd artikel 20 is het toegelaten om: 1° te reizen vanuit België naar alle landen van de Europese Unie, van de Schengenzone en naar het Verenigd Koninkrijk, en om vanuit deze landen naar België te reizen; 2° zomerkampen te organiseren tot maximum 150 kilometer van de Belgische grenzen; 3° te reizen vanuit België naar de landen die zijn opgenomen in de lijst bekendgemaakt op de website van de Federale Overheidsdienst Buitenlandse Zaken en om te reizen naar België vanuit deze landen.”.

De reis vanuit België naar Colombia of Venezuela is aldus verboden.

Artikel 7 van de wet van 15.12.1980 vormt de omzetting van artikel 6 van de richtlijn 2008/115. In het arrest Ouhrami van 26.7.2017 (C-225/16) beschreef het Europees Hof van Justitie de terugkeerprocedure als volgt:

“48 Uit hoofde van artikel 3, punt 4, en artikel 6, lid 1, van richtlijn 2008/115 wordt aldus bij het terugkeerbesluit het oorspronkelijke onregelmatige verblijf van de betrokkenen illegaal verklaard en wordt hem daarbij een terugkeerverplichting opgelegd. Dat besluit stelt op grond van artikel 7, lid 1, van deze richtlijn en onder voorbehoud van de uitzonderingen in artikel 7, lid 4, ervan, een passende termijn vast voor vrijwillig vertrek van de betrokkene. In het geval waarin een dergelijke termijn niet is toegekend of indien binnen de toegekende termijn niet aan de terugkeerverplichting is voldaan, nemen de lidstaten overeenkomstig artikel 8, leden 1 en 3, van die richtlijn de nodige maatregelen om het terugkeerbesluit uit te voeren en stellen zij in voorkomend geval een verwijderingsbesluit vast, te weten een afzonderlijk administratief of rechterlijk besluit of administratieve handeling waarbij de tenuitvoerlegging van de terugkeerverplichting wordt gelast”.

Het gaat aldus tegen de ratio legis van de richtlijn een legaal verblijf te beëindigen en een bevel om het grondgebied te geven aan een vreemdeling die niet verwijdbaar is en het bevel niet kan uitvoeren. De recente besluiten van advocaat-generaal Pikamaë in de zaak TQ (C-441/19, 2.7.2020, <http://curia.europa.eu/juris/document/document.jsf?text=&docid=228048&pageIndex=0&doclang=fr&mode=req&dir=&occ=first&part=1>) bevestigen die analyse.

Een bevel geven aan een vreemdeling die niet in staat is het grondgebied te verlaten is met andere woorden strijdig met artikel 6 van de richtlijn, en aldus met artikels 7 en 62, §2 van de wet van 15.12.1980.

2.1.2. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Bij het beoordelen van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoekende partij verwijst naar artikel 18 van het ministerieel besluit houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus Covid-19 te beperken van 30 juni 2020. De bestreden beslissing werd echter genomen op 29 juni 2020 en dit ministerieel besluit was op het moment van de bestreden beslissing dan ook nog niet in voege. Wat wel in voege was, was het ministerieel besluit houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus Covid-19 te beperken van 5 juni 2020.

Artikel 8 van dit ministerieel besluit van 5 juni 2020 luidt als volgt:

“Art. 8. Artikel 7 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, wordt vervangen als volgt :

“Niet essentiële reizen vanuit en naar België zijn verboden.

In afwijking van het eerste lid en onverminderd artikel 5bis :

- is het toegelaten om familieleden die wonen in buurlanden te bezoeken, evenals om te winkelen in een buurland;*
- is het vanaf 15 juni 2020 toegelaten om te reizen naar alle landen van de Europese Unie, van de Schengenzone en naar het Verenigd Koninkrijk, en om vanuit deze landen naar België te reizen;*
- is het vanaf 1 juli 2020 toegelaten om zomerkampen te organiseren tot maximum 150 kilometer van de Belgische grenzen.”*

Artikel 12 van dit ministerieel besluit van 5 juni 2020 luidt als volgt:

“Art. 12. Artikel 13 van het ministerieel besluit van 23 maart 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, wordt vervangen als volgt : “Behoudens andersluidende bepaling, zijn de maatregelen voorzien in dit besluit zijn van toepassing tot en met 30 juni 2020.”

De Raad wijst erop dat het verbod van niet-essentiële reizen vanuit België, krachtens artikel 12 van voormeld ministerieel besluit, slechts van toepassing was tot en met 30 juni 2020, de dag na de bestreden beslissing. De verzoekende partij kan dan ook niet ernstig beweren dat de bestreden beslissing rekening houdend met het toen geldende ministerieel besluit, onmogelijk kon worden uitgevoerd op korte termijn. De Raad wijst er op dat er op dat moment slechts sprake was van een tijdelijke belemmering tot 30 juni 2020, zijnde 1 dag. De verwerende partij kon geen rekening houden met wetgeving die op dat moment nog niet van kracht was.

Een schending van artikel 18 van het ministerieel besluit van 30 juni 2020 houdende dringende maatregelen om de verspreiding van het coronavirus COVID-19 te beperken, van de motiveringsplicht of van artikel 7 van de Vreemdelingenwet is dan ook niet aangetoond.

Het eerste middel is niet gegrond.

2.2.1. In haar tweede middel voert de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

De verzoekende partij licht haar tweede middel als volgt toe:

“Tweede middel, genomen uit de schending van artikels 3 en 13 van Het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM)

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen betwistte noch de identiteit van de dochter van verzoekster, noch het feit dat ze in Venezuela rechter was.

Mevrouw A. M. verklaarde dat ze weigerde de vonnissen uit te spreken die haar via haar hiërarchie door de politieke macht gedictieerd werden.

Ze zei om die reden bedreigd te zijn geweest en Venezuela te hebben moeten ontvluchten. Ze verklaarde dat nadien een aanhoudingsbevel ten haren aanzien genomen werd, wegens landverraad. Ze kon een kopie van dit bevel neerleggen, evenals een kopie van haar signalering aan Interpol.

De realiteit van die signalering aan Interpol, en bijgevolge van het bestaan van het aanhoudingsbevel, waren gemakkelijk verifieerbaar, via de federale politie. Mevrouw A. M. en verzoekster vroegen aldus aan uw Raad, ofwel hen rechtstreeks als vluchtelingen te erkennen, ofwel de beslissingen van het Commissariaat-generaal te vernietigen zodat het Commissariaat de verificatie bij Interpol door de politie kon laten doen.

Net zoals in de zaak Singh e.a. t. België (EHRM, 2.10.2012) heeft uw Raad geweigerd elementen te onderzoeken die de kern van de asielaanvraag uitmaken.

Dit vormt een schending van artikels 3 en 13 EVRM. Dit middel zal verder ontwikkeld worden in het verzoekschrift dat verzoekster en haar dochter bij het EHRM zullen indienen. Het bevel om het grondgebied te verlaten dat genomen werd in navolging van het arrest 236.653 van 9.6.2020, dat artikels 3 en 13 EVRM schendt, schendt eveneens die artikels.

2.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, artikel 13 EVRM niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. De verzoekende partij roept de schending in van artikel 3 van het EVRM, maar verder zal blijken dat de bestreden beslissing geen schending van artikel 3 van het EVRM inhoudt.

De verzoekende partij betwist in feite het arrest nr. 236 653 van de Raad van 9 juni 2020, en meer bepaald de manier waarop de Raad haar onderzoek in de asielprocedure van de verzoekende partij

heeft gevoerd. De Raad merkt echter op dat de huidige procedure gericht is tegen het bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming (bijlage 13 *quinquies*). Indien de verzoekende partij van oordeel is dat de Raad niet volgens de toepasselijke regels haar arrest heeft geveld, kan de verzoekende partij daarvoor de haar beschikbare wettelijke middelen aanwenden om dit arrest te betwisten. De verzoekende partij haalt overigens ook aan dat zij een beroep bij het Europees Hof voor de Rechten van de Mens zal indienen. Het staat haar uiteraard vrij om dit te doen. De argumentatie van de verzoekende partij in haar tweede middel heeft echter niets van doen met de in casu bestreden beslissing, namelijk het bevel om het grondgebied te verlaten – verzoeker om internationale bescherming, en is in die zin dan ook niet ontvankelijk.

Ten overvloede stelt de Raad vast dat hij in zijn arrest nr. 236 653 van 9 juni 2020, waarbij aan de verzoekende partij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd, als volgt motiveerde:

“Zo slagen verzoeksters er niet in de motieven van de bestreden beslissingen op grond waarvan wordt geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden bedreiging door onbekenden vanwege het werk van eerste verzoekster als rechter te weerleggen of te ontkrachten. Vooreerst is de Raad, in navolging van de commissaris-generaal, van oordeel dat aan de kern van het relaas van verzoeksters, met name de bewering dat eerste verzoekster bedreigingen zou hebben ontvangen omdat zij in haar vonnissen inging tegen de wil van haar hiërarchisch meerdere of die van hooggeplaatste functionarissen buiten de rechtbank, geen geloof kan worden gehecht omwille van meerdere inconsistenties in de verklaringen van eerste verzoekster. In de eerste bestreden beslissing wordt hierover terecht het volgende gesteld: (...)

Verzoeksters heffen de hoger vastgestelde incoherenties niet op waar zij in het eerste onderdeel van het enig middel verwijzen naar een persbericht over een rechter van het Venezolaanse Hooggerechtshof die gevlucht is naar de Verenigde Staten en kritiek uit op het regime van president Maduro (stukkenbundel verzoeksters, stuk 19).

In tegenstelling tot wat zij voorhouden, blijkt uit voormeld persbericht namelijk niet dat deze hooggeplaatste rechter “een gelijkaardig parcours” heeft afgelegd als eerste verzoekster. Uit voormeld persbericht kan worden afgeleid dat deze rechter Venezuela ontvlucht is omdat hij niet langer een rol wilde spelen in het legitimeren van Maduro’s bewind. De rechter beschuldigt het Venezolaans Hooggerechtshof ervan te zijn verworpen tot een instrument van de kliek rond Maduro zonder enige rechterlijke onafhankelijkheid, en dat sinds hij samen met een aantal leden van de regeringspartij tot rechter in dit Hof werd benoemd in 2015. Aldus blijkt dat deze rechter steeds steun heeft verleend aan het regime van Maduro, waar hij zich nu voor verontschuldigt. Deze situatie kan niet worden gelijkgesteld, noch vergeleken met die van verzoekster, die aanvoert in een aantal vonnissen te zijn ingegaan tegen de wil van de voorzitter of van een commandant van de Guardia Nacional en om die reden te zijn bedreigd.

De uitleg in het eerste middelonderdeel dat de bedreigingen een manier waren om eerste verzoekster ertoe te dwingen vonnissen uit te spreken die in lijn liggen met de verwachtingen van haar hiërarchie biedt geen verklaring voor de incoherentie in haar relaas die erin gelegen is dat zij geen tegenwerking ondervonden heeft van de rechtbankvoorzitter en dat zij in tegenstelling tot zoveel andere rechters niet werd ontslagen. De suggestie dat eerste verzoekster niet zou zijn ontslagen omwille van het grote tekort aan rechters in Venezuela kan in het licht van haar verklaring dat veel van haar rechtstreekse collega’s wél werden ontslagen allerminst overtuigen. De verwijzing naar een communicatie van de Hoge Commissaris van de Verenigde Naties voor de Mensenrechten van 8 februari 2019, waarin melding wordt gemaakt van een toenemende druk op de Venezolaanse rechters (stukkenbundel verzoeksters, stuk 21), is bijgevolg niet dienstig. De zeven voorbeelden waarnaar eerste verzoekster schriftelijk verwezen heeft, alsook de stukken 12 tot en met 18 die verzoeksters bij het verzoekschrift voegen en die volgens verzoeksters een illustratie vormen van de vervolgingen ten aanzien van rechters die hun onafhankelijkheid niet willen verliezen, hebben geen betrekking op de persoonlijke situatie van eerste verzoekster en kunnen evenmin verklaren waarom eerste verzoekster, in het licht van de door haar geschetste persoonlijke omstandigheden, kon aanblijven als rechter, niettegenstaande meerdere tegendraadse uitspraken. Deze documenten zijn in het Spaans opgesteld en niet voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: PR RvV), waardoor ze dan ook niet in overweging worden genomen. Overigens stelt de Raad vast dat verzoeksters geen originele stukken, maar slechts fotokopieën neerleggen en dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Waar verzoeksters in het eerste middelonderdeel nog argumenteren dat van een (straf)rechter kan worden verwacht dat zij de middelen van de rechtstaat aanwendt om haar leven te beschermen, met

name door een klacht neer te leggen, in plaats van het gevaar te proberen te ontwijken door van telefoonnummer te veranderen, gaan zij eraan voorbij dat eerste verzoekster blijkens de stukken in haar administratief dossier en haar eigen verklaringen pas op 27 maart 2018 een klacht heeft neergelegd, daar waar uit diezelfde klacht blijkt dat zij reeds sinds oktober 2017 dreigberichten zou hebben ontvangen op haar telefoon (administratief dossier (hierna: adm. doss.) eerste verzoekster, stuk 9, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 22; stuk 13, map met 'documenten', nr. 3). Dat het zeer weinig zin zou hebben gehad om haar telefoonnummer te veranderen indien de bedreigingen uitgingen van de Venezolaanse Staat, neemt niet weg dat eerste verzoekster, gelet op voorgaande vaststellingen, geen dringende maatregelen heeft genomen om haar veiligheid en die van haar gezin te waarborgen. Aan de geloofwaardigheid van het vluchtrelaas van verzoeksters wordt verder afbreuk gedaan door de vaststelling dat de opeenvolgende verklaringen van eerste verzoekster meerdere inconsistenties en omissies bevatten. (...)

In het tweede onderdeel van het enig middel halen verzoeksters nog aan dat eerste verzoekster thans in Venezuela wordt vervolgd voor verraad. Haar hechtenis zou op 20 juli 2018 zijn bevolen. Ter staving van hun beweringen voegen zij een aanhoudingsbevel en een uittreksel uit het Venezolaanse strafwetboek (stukkenbundel verzoeksters, stukken 10 en 11). Wat deze documenten betreft, dient vooreerst te worden vastgesteld dat zij niet gepaard gaan met een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het PR RvV. Tevens stelt de Raad vast dat verzoeksters geen originele stukken, maar slechts fotokopieën neerleggen. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135).

Middels een aanvullende nota neergelegd op 2 maart 2020 brengen verzoeksters voorts een fotokopie bij van een document waarin Venezuela volgens hen de signalering van eerste verzoekster bij Interpol vraagt, met daarop de stempel van Interpol. Middels een aanvullende nota neergelegd op 3 juni 2020 brengen verzoeksters een voor eensluidend verklaarde vertaling bij van dit document. Het weze herhaald dat aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën geen bewijswaarde kan worden verleend. De Raad acht het bovendien bevreemdend dat dit document vermeldt dat verzoekster "advocate van beroep" is, terwijl uit haar verklaringen en de door haar voorgelegde stukken blijkt dat zij in Venezuela werkzaam was als rechter. Ook dat dit document is opgesteld op 20 september 2019 en pas op 21 december 2019 door Interpol wordt bestempeld, wekt argwaan. Ten slotte betreft het hier louter verdere ontwikkelingen in een relaas waaraan geen geloof wordt gehecht om de in de bestreden beslissingen uiteengezette pertinente redenen. Zoals blijkt uit wat hoger is uiteengezet, worden deze vaststellingen door verzoeksters niet op dienstige wijze weerlegd in hun verzoekschrift. De Raad gaat dan ook niet in op de vraag van verzoeksters om verwerende partij te bevelen een verificatie te doen van de signalering van eerste verzoekster bij Interpol. Evenmin bestaat er enige gegronde aanleiding om te onderzoeken hoe een eventueel proces tegen eerste verzoekster in Venezuela zou verlopen en welke procedurele waarborgen zij in het kader van dat proces zou krijgen, zoals verzoeksters in hun verzoekschrift vragen. De verwijzing in dit verband naar een arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) is niet dienstig, nu verzoeksters niet aantonen dat aan deze zaak gelijkaardige feiten en omstandigheden ten grondslag liggen als deze die in casu aan de orde zijn."

De Raad oordeelde dus dat de verzoekende partij er niet in slaagde de motieven van de bestreden beslissing (de beslissing van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in de asielpcedure van de verzoekende partij) op grond waarvan wordt geoordeeld dat er geen geloof kan worden gehecht aan de door hen voorgehouden bedreiging door onbekenden vanwege het werk van eerste verzoekster als rechter te weerleggen of te ontkrachten. De verzoekende partij brengt overigens geen enkel nieuw element bij dat in de asielpcedure nog niet aan bod kwam, en dat zou kunnen duiden op een risico op schending van artikel 3 van het EVRM bij een terugkeer naar Venezuela of Colombia.

Uit voorgaande bespreking is gebleken dat de verzoekende partij de schending van de door haar opgeworpen bepalingen en beginselen niet aannemelijk heeft gemaakt, noch heeft zij aannemelijk gemaakt dat de bestreden beslissing op kennelijk onredelijke wijze werd genomen.

Het tweede middel is niet gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig november tweeduizend twintig door:

mevr. J. CAMU,

kamervoorzitter,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

J. CAMU